

Arrest

nr. 133 188 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
Ook gekend als X en als X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 5 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 6 juli 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag onontvankelijk.

Op 8 oktober 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 30 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Op 13 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 februari 2010 neemt de burgemeester van de Stad Antwerpen een beslissing tot niet-in-overwegingname van de aanvraag.

Op 20 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 mei 2013 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 maart 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.05.2013 werd ingediend door :

J., T. (R.R.: ...) nationaliteit: Mongolië geboren te Chan Uul Duureg op (...) ook gekend onder de identiteit: J., T. geboren te Ulaanbaatar op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt slechts het paspoort van zijn moeder voor, waarin betrokkene vermeld staat als minderjarige met geboortedatum (...). Betrokkene was op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis meerderjarig. Van een meerderjarige kan verwacht worden dat hij zijn identiteit en nationaliteit met een eigen identiteitsdocument kan aantonen. Betrokkene toont echter niet aan dat hij in de onmogelijkheid is om zelf een kopie van zijn eigen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van zijn eigen nationale identiteitskaart voor te leggen, zoals vermeld in de Omzendbrief van 21.06.2007. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenes geboortedatum zoals vermeld op het paspoort van zijn moeder, niet overeenstemt met de geboortedatum opgegeven in de aanvraag 9bis.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg niet vervuld."

Op 5 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 6 maart 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: J., T. geboortedatum: (...) geboorteplaats: Chan Uul Duureg nationaliteit: Mongolie beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als J., T. geboren te Ulaanbaatar op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

2. Over de ontvankelijkheid - samenhang

Zoals verweerder in de nota opmerkt, is het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt onontvankelijk verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu betoogt verzoeker dat beide bestreden beslissingen samenhangen, omdat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg zou zijn van de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, zijn de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op voorgaande vaststelling dient de door verweerder opgeworpen exceptie waarbij wordt ingeroepen dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van de tweede bestreden beslissing niet meer te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingen zaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 29.05.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

‘De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt slechts een paspoort van zijn moeder voor, waarin betrokkene vermeld staat als minderjarige met geboortedatum (...). Betrokkene was op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis meerderjarig. Van een meerderjarige kan verwacht worden dat hij zijn identiteit en nationaliteit met een eigen identiteitsdocument kan aantonen. Betrokkene toont echter niet aan dat hij in de onmogelijkheid is om zelf een kopie van zijn eigen internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of een kopie van zijn eigen nationale identiteitskaart voor te leggen, zoals vermeld in de Omzendbrief van 21.06.2007. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenes geboortedatum zoals vermeld op het paspoort van zijn moeder, niet overeenstemt met de geboortedatum opgegeven in de aanvraag 9bis.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg niet vervuld.’

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de bestreden beslissing. Deze schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Verzoeker is in 2000, als minderjarige, samen met zijn moeder en broer zijn land van herkomst ontvlucht.

Uiteraard was hij op dat moment niet in het bezit van een eigen paspoort.

Dat verzoeker reeds in 2007 een regularisatieaanvraag indiende op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet, samen met zijn broer en moeder.

Op 30.09.2008 werd de vorige raadsman van verzoeker op de hoogte gebracht van het feit dat de aanvraag geweigerd was.

In dit schrijven van DVZ dd. 30.09.2008 (zie bijlage, stuk 5), wordt echter niet vermeld dat de aanvraag werd geweigerd omwille van het feit dat er niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde werd voldaan.

Dat het bijgevolg een flagrante schending van het rechtzekerheidsbeginsel uitmaakt door in de ene procedure het paspoort dat verzoeker voorlegt wel te aanvaarden, en in de andere procedure niet.

Op het moment van beide aanvragen was verzoeker immers reeds meerderjarig.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij m.b.t. tot de aanvraag dd. 05.10.2007 niet verwacht dat verzoeker een eigen paspoort kan neerleggen en dit nu wel verwacht.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtzekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker is van mening dat de documenten die hij voegde volledig aan deze voorwaarden voldoen en begrijpt dan ook niet waarom haar aanvraag onontvankelijk is verklaard!

Zelfs in de veronderstelling dat het gevoegde paspoort niet zou voldoen, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een onontvankelijkheidsbeslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van DVZ terug te willen vinden dd. 22.01.2014 waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 3).

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verzoeker heeft ondertussen de nodige stappen ondernomen om een eigen internationaal paspoort te bekomen. (Gelieve deze in de bijlage terug te willen vinden).

Deze vermeldt de volgende nationaliteit: E. T., °(...) te Mongolië

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de heer J. zijn stiefvader is. Hij heeft het paspoort van de moeder van verzoeker aangevraagd en heeft zich voorgedaan als biologische vader van verzoeker en heeft een verkeerde geboortedatum doorgegeven.

Dit kan echter niet verweten worden aan verzoeker, hij was immers minderjarig op dat moment!

Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in arrest nr. 48 572:

“En l'espèce, à la lecture de l'acte attaqué, le Conseil observe que les deux enfants de la première partie requérante sont visés dans l'intitulé de la décision de retrait par leurs noms et prénoms mais non dans la motivation proprement dite et qu'il ne leur est imputé aucune fraude dans leur chef. Il est par ailleurs à relever que la décision de retrait de l'autorisation de séjour à durée illimitée ne se réfère à aucune base légale qui permettrait de savoir sur quel critère la décision a été prise à leur égard, respectivement deuxième et troisième requérants. »

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het verzoeker niet verweten kan worden dat zijn stiefvader de verkeerde geboortedatum heeft doorgegeven aan de Mongoolse autoriteiten.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om dit nu aan te halen in haar bestreden beslissing.

Deze beslissing is eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Verzoeker verblijft al 14 jaar in België en heeft zijn leven hier opgebouwd.

Tot wie zou hij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Verzoeker is slechts als minderjarige in Mongolië geweest en verblijft al het overgrote deel van zijn leven in België!

Dat men het verblijf in België dient af te wegen tegen zijn kortstondig verblijf in Mongolië.

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de enige oplossing voor verzoeker recht op verblijf is.

Tenslotte schenden deze beslissingen eveneens het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer dan 14 jaar nadat verzoeker voor de eerste maal het paspoort van zijn moeder voorlegde, gesteld dat dit niet zou voldoen.

De opmerking dat verzoeker meerderjarig is en bijgevolg “maar” in het bezit diende te zijn van een eigen paspoort, is wel zeer kort door de bocht aangezien verwerende partij gewacht heeft tot 10 jaar nadat verzoeker meerderjarig werd om deze opmerking te maken.

Deze opmerking werd de afgelopen 10 jaar op geen enkele wijze gemaakt.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoeker een onontvankelijkheidsbeslissing zou ontvangen!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- *De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- *De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- *De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- *De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij 10 jaar heeft gewacht!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt een negatieve beslissing te nemen en het dossier van verzoeker niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al meer dan 14 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat men de aanvraag van verzoeker nooit ten gronde behandeld heeft, maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Dit is onaanvaardbaar!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze citeert in zijn verzoekschrift en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoonst”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoeker legt noch een identiteitskaart, noch een eigen paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. Verzoeker legt ook geen geldige verklaring af waarom hij vrijgesteld zou zijn van de voorwaarde om een

identiteitsdocument voor te leggen. Verzoeker legt slechts het paspoort van zijn moeder voor, waarop hij als kind vermeld wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om van verzoeker die meerderjarig is, te verwachten dat hij een eigen identiteitsdocument voorlegt, of minstens aantoont waarom het voor hem onmogelijk is een eigen identiteitsdocument te bekomen. Bovendien heeft verzoeker bij het verzoekschrift een internationaal paspoort toegevoegd, uitgereikt op 27 februari 2014, zodat de vraag naar de onmogelijkheid om bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 mei 2013 een identiteitsdocument voor te leggen zich nog sterker opdringt.

Waar verzoeker tenslotte in het verzoekschrift nog aangeeft van mening te zijn dat hij op voldoende wijze buitengewone omstandigheden heeft aangetoond in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient vastgesteld dat dergelijk betoog niet dienstig is. De beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden is immers niet aan de orde daar hij er niet in slaagde te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

3.4 Verzoeker kan ook niet dienstig de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren omdat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om zijn dossier verder aan te vullen. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient immers te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Bovendien betreft het schrijven van verwerende partij van 22 januari 2014 een andere situatie dan *in casu*. Het gaat immers om het opvragen van een leesbare kopie, terwijl *in casu* alle kopieën wel leesbaar waren maar niet konden worden weerhouden als identiteitsdocument zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat het betrokken paspoort op zijn moeder betrekking heeft. Ten overvloede dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen.

3.5 Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt. Waar verzoeker ondertussen stappen heeft ondernomen om een eigen internationaal paspoort te bekomen, dat zijn correcte geboortedatum vermeldt, kan het hem volgens verzoeker niet verweten worden dat zijn stiefvader eertijds, toen verzoeker minderjarig was, een verkeerde geboortedatum opgaf. Waar verweerder deze tegenstrijdige geboortedata in de bestreden beslissing aanhaalt, gedraagt hij zich volgens verzoeker onredelijk. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing slechts ten overvloede verwijst naar de tegenstrijdigheid tussen de geboortedatum vermeld in verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en deze vermeld op het paspoort van zijn moeder. Bovendien handelt verweerder niet kennelijk onredelijk door, gelet op het risico op identiteitsusurpatie bij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, rekening te houden met de omstandigheid dat verzoekers geboortedatum zoals blijkt uit zijn verblijfsaanvraag niet overeenkomt met de geboortedatum die blijkt uit het document dat hij voorlegt om zijn identiteit te bewijzen.

3.6 Verzoeker acht ook het rechtszekerheidsbeginsel geschonden doordat verweerder bij de behandeling van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker in 2007 indiende, het paspoort dat verzoeker toen voorlegde, namelijk dat van zijn moeder, wel zou hebben aanvaard als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot bij de behandeling van de huidige aanvraag. De Raad wijst er op dat de aanvraag van 2007 onontvankelijk werd verklaard omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, zonder dat verweerder daarbij uitspraak deed over het voorgelegde paspoort. De beide ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name enerzijds het voorleggen van een identiteitsdocument of het bewijs leveren daarvan te zijn vrijgesteld, en anderzijds het aantonen van buitengewone omstandigheden, dienen immers cumulatief vervuld te zijn. Verweerder kon zich bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in 2007 dan ook beperken tot de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, zonder daarmee op enige wijze uitspraak te doen over het voorgelegde identiteitsdocument en dus zonder daarmee bij verzoeker enig rechtmatig vertrouwen te wekken omtrent het al dan niet aanvaarden van het voorgelegde identiteitsdocument. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel ligt niet voor.

3.7 Verzoeker voert verder een schending van het vertrouwensbeginsel aan, omdat verweerder pas 14 jaar nadat verzoeker voor het eerst zijn moeders paspoort voorlegde, of 10 jaar nadat hij meerderjarig werd, opmerkte dat verzoeker een eigen paspoort dient voor te leggen. Door zo te handelen heeft verweerder volgens verzoeker ook het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden dat vereist dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen. Verzoeker toont echter nergens aan waar uit

verweerders houding bij de behandeling van vorige aanvragen, al dan niet impliciet, zou hebben gebleken dat verweerder het voorleggen van zijn moeders paspoort zou hebben aanvaard in het kader van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, te meer daar zoals hierboven reeds besproken de ontvankelijkheidsvoorwaarden van dit artikel cumulatief gelden. Met de grief in verband met de redelijke termijnvereiste gaat verzoeker eraan voorbij dat niet kan worden ingezien waarom het feit dat het bestuur een bepaalde tijd heeft gedaan over de vaststelling van het gebrek aan het voorleggen van een paspoort, hem zou verhinderen om sinds zijn meerderjarigheid uit eigen initiatief een paspoort voor te leggen of minstens een verklaring te geven waarom hij niet in de mogelijkheid was om een paspoort voor te leggen bij de indiening van de aanvraag.

3.8 Verzoeker voert een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat verweerder bij het beëindigen van het verblijfsrecht steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier, wat volgens verzoeker *in casu* niet gebeurd is. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan een eerder verkregen verblijfsrecht van verzoeker, maar integendeel de onontvankelijkheid vaststelt van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld. Waar verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ziet doordat verweerder niet zou hebben onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dient de Raad op te merken dat dit niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing die immers geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN